

Verdensbønnedagen Kvinnenes internasjonale bønnedag

Laget av komiteen for Verdensbønnedagen i England, Wales og Nord-Irland

4. mars 2022 «For jeg vet hvilke tanker jeg har med dere»

Bakgrunnsinformasjon om landene

Innledning

England, Wales og Nord-Irland er tre av landene som utgjør Storbritannia, i gruppen av øyer som er kjent som De britiske øyer. Skottland er også en del av Storbritannia. Selv om mye er likt, er vi også et mangfold av ulike språk, kulturer og styresmakter. Vi er knyttet sammen av historien – noen ganger på fredelig vis, andre ganger dunker vi borti hverandre, og noen perioder har vært preget av undertrykkelse og vold.

1. Geografi og klima

Vi er på mange måter definert av kysten vår. Vi er omgitt og formet av vann, som er oppvarmet av Golfstrømmen. Det gir oss et fuktig øyklima, med tåke, regn, årstider og mykt lys. Vi har lengre skumring enn i de fleste andre deler av verden. Landet er grønt, med mange elver som skjærer gjennom landskapet og gir oss dyrkbar jord, innsjøer og spektakulært vakre naturområder, som vi beskytter i våre nasjonalparker. Vi er et lite land i utstrekning, om lag nummer 80 i verden etter areal (England, Wales og Nord-Irland er på litt under 165 000 kvadratkilometer).

Wales er landlig, med mange fjell og en ulendt kyst. De store kullfeltene i sør ga kull til eksport fra byer som Newport, Swansea og Cardiff. Nord-Irland har Lough Neagh, en av Vest-Europas største ferskvannssjøer, samt den spektakulære Giant's Causeway, en rekke med sammenhengende basaltsøyler på Antrim-kysten, forårsaket av et vulkanutbrudd for lenge siden.

Englands landskap er ikke fullt så dramatisk, men det har en spektakulær kyst, spesielt i vest, mens den nordlige delen har innsjøer, fjell og store områder med hei og skog. England har den største andelen med urban utvikling.

Vi er gjennomsyret av historien. Mange av byene våre har vakre gamle bygninger som går helt tilbake til middelalderen, inkludert katedraler og kirker bygget av våre kristne forfedre. Våre moderne kirker er nok ikke fullt så vakre, men de er ofte mer praktiske.

Vi vokste takket være sjøfart, oppdagertrang, piratliv, handel og kolonisering, og var blant de første i verden som ble industrialisert. Vi utbyttet våre egne geologiske ressurser – kull, skifer og tinn – og senere de landene vi hadde kolonisert. Det britiske imperiet gjorde betydelige fremskritt innenfor vitenskap, matematikk, medisin og industri. Vi blir i økende grad klar over imperiets rolle i slavehandelen som strakte seg over hele verden, og virkningene av klimaendringer som er en konsekvens av disse teknologiske fremskrittene. Men ved å samle mennesker fra ulike deler av verden i løpet av de siste 200 årene, har vi også blitt gjensidig beriket av kulturer gjennom strømmen av mennesker som flytter til og fra Storbritannia.

Mennesker har formet landskapet vårt, først gjennom jordbruk. Kveg beitet på engene, slik at store deler av naturlige skogområder forsvant. I senmiddelalderen ble allmenninger inngjerdet av mektige føydalbaroner. I det 18. og 19. århundret ble noen deler av landet avfolket, siden industrialiseringen trakk mennesker bort fra landsbygda, til byer og tettsteder i hurtig vekst.

2. Folk, mangfold og migrasjon

Vi har en befolkning på cirka 70 millioner. Belfast, hovedstaden i Nord-Irland, og Cardiff, hovedstaden i Wales, har begge en befolkning på over en halv million. Mange deler av England er preget av urbanisering, med store sammenhengende byområder som Manchester og West Midlands, i tillegg til megabyen London. I nyere tid har London tiltrukket seg en stor, mangfoldig befolkning på om lag ni millioner, med mange jobber i økonomi- og tjenestesektoren. Transportnettverk, kulturfasiliteter og andre goder er langt bedre utviklet i London og sørøst-området enn i resten av England, Wales og Nord-Irland.

Befolkningen i England, Wales og Nord-Irland har gjennom århundrenes løp blitt beriket av flere migrasjonsbølger. Noen ganger skjedde dette innenfor den britiske befolkningen, som da skotske protestanter ble oppfordret til å bosette seg i Irland under Tudor-veldet, en utvikling som senere fortsatte på oppfordring av skotske godseiere og ledere. Andre tidlige immigranter var folk fra Fastlands-Europa, for eksempel hugenottene, som flyktet fra religiøs forfølgelse og fikk kongelig beskyttelse. Diplomati, handel og akademisk utdanning har alltid dyrket fram en rekke fremtredende forfattere, tenkere og politikere. Etter hvert som Storbritannias innflytelse i utlandet vokste, kom et stadig større antall mennesker, fra lengre og lengre unna, for å bosette seg i England, Wales og Nord-Irland. De endte ofte opp i havnebyer som London, Liverpool og Cardiff. Alle disse byene har kinesiske og jødiske samfunn med lange tradisjoner.

I det tjuende århundret kom arbeidere fra Det britiske imperiet, senere Det britiske samveldet, til Storbritannia for å få seg jobber i offentlig sektor, som transportarbeidere, sykepleiere osv. Noen av dem hadde det vanskelig da de kom. Men nå er mangfold det vanlige i våre byer og tettsteder. Selv om enkelte er skeptiske til innvandring, føler de fleste av oss som er andre- og tredjegerasjons innvandrere, at vi er godt integrert. Derfor har vi faktisk problemer med å svare når noen spør oss hvor vi kommer fra.

Alt dette har skapt frodige kulturer i multietniske samfunn i byer som Birmingham og Leicester, samt i områder av London som East End og Southall. Synagogen Bevis Marks i East End går helt tilbake til 1701, Woking i Surrey huser Englands første moské, bygget i 1889 av en ungarsk innvandrer, mens hindutempelet i Neasden står på en diger tomt i Nordvest-London. En bygning i Londons Brick Lane har vært metodist-kapell, hugenott-kirke og synagoge – i dag er den moské.

Like etter andre verdenskrig kom det en innvandringsbølge av mennesker hovedsakelig fra Irland og Jamaica. Dette ble etterfulgt av en større strøm av tilflyttere hovedsakelig fra andre samveldeland, spesielt Pakistan og India. Men i det 21. århundret har det faktisk kommet flest innvandrere fra Europa. Ifølge kontoret for nasjonal statistikk er Polen, India og Pakistan de topp tre fødelandene for mennesker som er bosatt i Storbritannia, men er født i et annet land.

Innvandrere har fått muligheter til utdanning og karriere, og tilgang til god helseomsorg. De har fått bedre levestandard og ulike muligheter som ikke ville vært tilgjengelige for dem ellers. Men disse mulighetene har ikke alltid vært oppnåelige. Det gjelder også forventningen om trygghet og beskyttelse fra krig og fattigdom. I virkeligheten har migrasjon gitt mange utfordringer som kanskje ikke var så lette å forutse. Noen har opplevd økonomiske vanskeligheter, som i noen tilfeller har ført til hjemløshet. Ulike etniske grupper har blitt møtt med mistenksomhet og intoleranse, rasisme og segregasjon. Språkbarrierer har forhindret integrering ytterligere.

De fleste håper imidlertid at vi kan komme oss videre ved å anerkjenne den frodige variasjonen og det mangfoldet migrasjonen har brakt med seg, og ved å erkjenne at vi alle i en forstand er

etterkommere av immigranter, enten de var tidlige bosettere eller ankom mer nylig. Vi håper at vi kan anerkjenne «interkulturalisme» som en styrke som kan berike samfunnet og oppmuntre til samhandling, forståelse og respekt mellom ulike kulturer og etniske grupper.

Forholdet mellom folkegruppene i England, Wales og Nord-Irland har ikke alltid vært rolig og fredelig. I det 13. århundret ble Wales undertrykket og erobret av kong Edward I av England, noe vi fremdeles kan se av hans rekke med imponerende slott som strekker seg gjennom Nord-Wales. I nyere tid har presset på Wales fra deres større, mer befolkningsrike nabo vært kulturell og lingvistisk i stedet for militær: Inntil tidlig på 1900-tallet ble skolebarn i Wales tvunget til å gå med et skilt med påskriften «Ikke walisisk» om halsen hvis de ble tatt i å snakke sitt walisiske morsmål. Det vakte stor bekymring da det ble klart at det walisiske språket var svekket og nær ved å dø ut, og etter mange års politisk kamp ble det endelig et offisielt språk i 2011. Ifølge folketellingsdata blir det nå snakket av omkring 19 prosent av Wales' befolkning. Det legges stor vekt på utdanning på walisisk, og vi har sett en oppblomstring innenfor walisisk musikk, media og kulturindustri. William Morgans walisiske oversettelse av Bibelen (i 1588), og bruken av denne i ikke-konforme kirker (kirker utenfor den protestantiske hovedstrømmen) i det 19. og 20. århundret, spilte en betydelig rolle i å bevare språket gjennom vanskelige tider. I dag er det walisiske språket svært viktig for walisisk identitet, spesielt nord og vest i landet. Siden 2007 har Wales hatt indre selvstyre, der visse politiske funksjoner er overdratt fra parlamentet i Westminster til en parlamentslignende forsamling som møtes i hovedstaden Cardiff.

Nord-Irland ble dannet i 1921 etter at unionist-flertallet i provinsen besluttet at de ønsket å bli værende som en del av Storbritannia og ikke slutte seg til et forent Irland. Dette førte til perioder med indre uroligheter, og det brøt ut voldshandlinger i 1968. Konflikten i Nord-Irland fortsatte i 30 år, med terrorangrep i England, Irland og til og med Kontinental-Europa. Denne perioden er kjent som *The Troubles*, der 3600 mennesker ble drept og tusenvis skadet. På 70-tallet var nobelprisvinnerne Mairead Corrigan Maguire og Betty Williams viktige pådrivere for å få en slutt på volden ved at de startet The Community of Peace People. I 1998 markerte inngåelsen av Belfastavtalen (The Good Friday Agreement) en slutt på mesteparten av voldshandlingene. Avtalen resulterte i at det ble opprettet en forsamling der makten ble delt mellom representanter fra både unionister og nasjonalister i et «eksekutivstyre». Forsamlingen ble oppløst i januar 2017 etter anklager om korrupsjon og vanstyre over en plan som skulle stimulere til bruk av fornybar oppvarming. Forsamlingen ble gjenåpnet tre år senere, i januar 2020, med en ny førsteminister og viseførsteminister, begge kvinner, etter at partene hadde løst uoverensstemmelsene.

Mange i myndighetene og frivillighetssektoren, skoler, kirker og lokalsamfunnet har jobbet hardt med å takle konflikter på en god måte, omfavne mangfold og bidra til større respekt og gjensidig forståelse. Etter at Ray Davey grunnla The Corrymeela Community i 1965, har også de jobbet for å dempe splid gjennom møter med mennesker i sin kommunitet i Ballycastle og andre steder.

3. Finne vår plass i verden

Gitt at Storbritannia har stemt for en politisk ledelse som har tatt landet ut av Den europeiske union i 2020, er vi fortsatt usikre på vår plass i dagens verden. En del av dette skyldes arven fra, og arrogansen etter, imperiet, når vi nå står overfor de langtrekkende konsekvensene av kolonialismen. Til tross for at dronning Elizabeth fremdeles er populær – hun er en kvinne som har holdt fast ved sin kristne tro og sine kristne verdier, og som gjennom årenes løp har holdt seg utenfor politiske debatter – føler store deler av befolkningen seg utestengt fra det velstående

samfunnet som er bygget på Londons finansliv og tjenestesektor. Skillet mellom nord og sør har fratatt deler av landet jobber og infrastruktur. Myndighetenes forsøk på å redusere budsjettunderskuddene etter den globale økonomiske krisen i 2008 har også spilt inn. En FN-rapport fra 2018 beskrev fattigdomsnivået i Storbritannia som uholdbart, med 14 millioner mennesker under fattigdomsgrensen.

I 2016 stemte England, Wales, Skottland og Nord-Irland ja til å forlate EU, som mange opplevde som en rik «klubb» med europeere. Folk følte at EU holdt lønningene nede og la til rette for ubegrenset innvandring til landet. I England og Wales vant de som ville melde seg ut av EU avstemmingen med 52 prosent, selv om London ønsket å bli; Skottland og Nord-Irland ønsket også å bli værende i EU. Brexit-planen ble vedtatt i 2019, og myndighetene har ansvaret for å gjennomføre den. Som Charles Dickens skriver i *To byer* (1859): «Det var den beste av alle tider, men det var også den verste, det var visdommens tidsalder, men også dårskapens.»

Enkelte i Storbritannia betrakter fremdeles landet vårt som en stor og verdig internasjonal makt. Vi har et arsenal av atomvåpen, bygger hangarskip vi ikke har råd til og sitter fremdeles i FNs Sikkerhetsråd. Andre ønsker at landet skal trekke seg tilbake fra omverdenen, overbevist om at isolasjon er det tryggeste.

Men det finnes andre måter å forholde seg til verden på. Hva er vår rolle i en verden der naturressurser er et knapphetsgode og planeten stadig blir varmere? Storbritannia har satt seg noen klimamål, og laget femårige karbonbudsjetter fram til 2032 i et forsøk på å nå disse målene. Det første karbonbudsjettet (2008–12) har blitt innfridd, og Storbritannia er for tiden på god vei til å klare det andre (2013–17) og tredje (2018–22) med god margin, men ikke det fjerde, som dekker perioden 2023–27. Siden vi ble tidlig industrialisert, mener enkelte at vi bør begrense utslippene våre enda mer ved å bruke alternative energikilder: sol- og vindkraft, og vindmølleparker. Enkelte uker har vi faktisk ikke brent noe kull.

Og siden vi lever i en verden med store ulikheter, er det også noen som argumenterer for å øke prosentandelen av bruttonasjonalproduktet (BNP) som går til utenlandsbistand. Men mange er uenige og sier at bistand bare bør gis hvis det støtter Storbritannias økonomi på en eller annen måte. Men dette kan anses som en ny form for kolonialisering.

Bakenfor den uvissheten vi møter i dag, ligger fattigdommen og misnøyen til mange som har sett oss vokse fram som et av de rikeste områdene i verden, mens deres egen personlige inntekt, sikkerhet og selvrespekt har skrumpet inn. Kriger i ulike deler av verden har beriket våpenhandlere og ført til at mange har flyktet fra ødeleggelse og fattigdom i sine egne land og kommet til oss på jakt etter trygghet og lykke, ikke alltid med suksess.

Det har også vært store endringer i religionsutøvelsen. I likhet med store deler av Vest-Europa er det en nedadgående trend når det gjelder gudstjenesteoppmøte i England, Wales og Nord-Irland, spesielt i de tradisjonelle kirkesamfunnene. Men til tross for dette går kirken ofte i spissen for prosjekter for å hjelpe mennesker i nød – vi deler ut mat, gir hjemløse tak over hodet og hjelper flyktninger. Også kirken har fått en ny giv takket være nyere innvandring.

Kanskje vi trenger en ny ydmykhet, både som menigheter og som samfunn, og lære av de landene i verden som vi en gang dominerte, slik at vi kan bli et sted preget av frihet, imøtekommenhet og sjenerøsitet.

4. Hvordan vi lever

England, Wales og Nord-Irland har alle sin særegne karakter og kultur, men noen tradisjoner er felles. Vi er alle enige om at ingenting er viktigere enn en deilig kopp te, og været er et fast samtaletema siden det alltid er uforutsigbart. Vi forsøker å holde fast ved en tradisjon med gode manerer og høflighet. Den selvutleverende, vittige, noen ganger sarkastiske britiske humoren har blitt eksportert til hele verden gjennom bøker, tv-serier og filmer.

Kunst, kultur og sport

England, Wales og Nord-Irland har blitt influert og formet av en rekke ekstraordinære talenter innenfor musikk, teater, poesi, litteratur, dans og andre kunstformer.

Jocelyn Bell Burnell oppdaget pulsarer. Denne observasjonen regnes som en av de største astronomiske oppdagelsene i det 20. århundret. Hun donerte en pris hun ble tildelt i 2018 til et arbeid med å få kvinner, minoriteter og flyktninger som studerer, involvert i fysikk-forskning.

Shakespeare, Jane Austen, Zadie Smith, Seamus Heaney og Dylan Thomas er bare noen få av våre forfattere som leses og studeres over hele verden.

Musikk er en viktig del av kulturen vår, og den kommer til uttrykk gjennom mange ulike stilarter over hele landet: klassisk musikk, ballader, punk, rock, pop, grime, folk, Morris-dans og mannskor, samt tradisjonell keltisk folkemusikk. Wales er også kjent som sangens land, og i tillegg til den populære sangerinnen Shirley Bassey fra Tiger Bay, et havneområde i Cardiff, er mange salmer som synges over hele verden opprinnelig fra Wales. For eksempel «Guide Me, O Thou Great Redeemer», skrevet av den produktive salmeforfatteren William Williams Pantycelyn, sunget på melodien til «Cwm Rhondda» av John Hughes (hentet fra navnet på Rhondda-dalen). Cecil Frances Alexander (1818–1895) bodde i Derry, Nord-Irland, store deler av sitt liv, og salmen «There is a Green Hill Far Away» ble inspirert av de små åsene utenfor byen. Keith og Krysten Gettys lovsanger fra Nord-Irland synges også over hele verden.

Kultur og tradisjon kommer også til uttrykk gjennom festivaler og dans. Festivaler som feirer kunst og kreativitet finner sted i vår- og sommermånedene. Tilknytningen til Skottland minnes i Nord-Irland, spesielt ved fødselsdagen til den fremstående skotske dikteren Robert Burns og ved festivalen Féile an Phobail. Vest-Belfasts største lokale festival feirer irsk kultur gjennom musikk, dans, poesi, teater og samtaler. Wales arrangerer Eisteddfod, som viser bredden av walisisk språk, kunst og kultur, mens Englands Glastonbury-festival med moderne musikk er verdens største utendørsfestival.

Vi er også veldig glade i sport, spesielt fotball, cricket, golf, rugby, tennis (alle disse idrettene ble oppfunnet her), sykling og friidrett, samt de Paralympiske leker. Det finnes regionale forskjeller – rugby er for eksempel svært populært i Wales, mens sportsfans i Nord-Irland også er opptatt av gælisk fotball og hurling. Vi har fostret mange populære idrettsfolk, blant annet fotballspillere og syklister som har vunnet medaljer i både OL og de Paralympiske leker.

Det er en økende interesse og respekt for kvinnelige idrettsutøvere, med bredere dekning på tv og i media generelt. Kvinnefotball har blitt veldig populært, og det engelske kvinnelandslaget i cricket har vunnet VM.

Mat og drikke

Det ganske fuktige klimaet i England, Wales og Nord-Irland har ført til at typisk tradisjonell mat er fyldig og mettende. En nytrukket kopp te av typen English Breakfast eller Earl Grey er

en vanlig varm drikk, men kaffe er også veldig populært. Det er en sterk tradisjon for å brygge og drikke øl, og mange sosiale aktiviteter foregår på den lokale puben (pub er kort for *public house*), der venner møtes over en *pint*.

Det er interessant å merke seg at retter som har vært ansett som typiske for vår identitet – som *fish and chips* – ofte har kommet med flyktninger og bosettere fra andre land. Derfor er det ikke overraskende at vi er veldig glade i kinesisk og indisk mat, med kylling tikka masala som en favoritt.

Vi finner nasjonale retter og ulike regionale varianter i hvert land, for eksempel walisiske kaker og nord-irsk *champ* (matrett med løk, potetmos, egg og smør).

England har mange lokale delikatesser og matvarer som eksporteres over hele verden, blant annet cheddar-ost, *cornish pasty* (pai fra Cornwall med kjøtt, potet og løk), *clotted cream* (tykk fløte krem laget av kokt melk), svinepai fra Melton Mowbray og Yorkshire-pudding. Og ingenting er bedre enn *Sunday roast* – stekt kjøtt av okse, kylling eller svin, med ovnsstekte poteter, kokte grønnsaker og saus.

Men utviklingen i Storbritannia innebærer at noen deler av samfunnet preges av det som kalles «matfattigdom». En av fire lavinntektsfamilier sliter med å få råd til mat. Den store veldedighetsorganisasjonen The Trussell Trust har for eksempel et nettverk med over 1200 matlagre, et nettverk som leverer nødhjelpspakker med mat til individer og familier i krise. Mellom april 2018 og mars 2019 ble det utdelt 1,6 millioner slike pakker. Hovedgrunnen til at folk er avhengige av å oppsøke et slikt matlager, har blitt oppgitt som lav inntekt, forsinkelser og endringer i sosialhjelpen, og ulike former for gjeld.

Mange mennesker forsøker å spise sunt i England, Wales og Nord-Irland, men som i mange andre land, er det lett å ty til ferdig- og hurtigmat med mye karbohydrater og sukker. Det har vært en økning i fedme og diabetes type 2. Noen fattige områder har blitt kalt «matørkener» på grunn av mangelen på ferske grønnsaker, frukt og annen sunn mat.

Likevel er det håp. Parseller (jordstykker man får utdelt av kommunen der man kan dyrke frukt, grønnsaker og blomster) og felleshager blir igjen populære. Det er fornyet interesse for å prøve et plantebasert kosthold, og det har vært en økning i antall vegetarianere og veganere. Økologiske, lokalproduserte og «rettferdige» matvarer har blitt mer populære, og det er en generell interesse for hvor maten vår kommer fra og hvordan den produseres.

Du finner mer informasjon om mat og drikke, inkludert oppskrifter, på nettsiden vår <http://www.wwdp.org.uk/>

5. Kvinner og familie

Siden begynnelsen av industrialiseringen og bevegelsen fra landsbygda til byene i det 18. og 19. århundret, har fødselsraten steget og spedbarnsdødeligheten falt overalt i England, Wales og Nord-Irland. Gjennomsnittskvinnen i år 1800 fikk mellom fem og sju barn. Foreldre mistet kanskje to eller tre av barna på et tidlig stadium. I dag er spedbarnsdødeligheten på fire per tusen, og nye tall fra The Resolution Foundation viser at antall barn som lever i relativ fattigdom, er på vei mot 37 prosent, et tall som slår den tidligere rekorden på 34 prosent på 90-tallet. Innen utgangen av 2019 vil sannsynligvis flertallet av barn i familier med enslige foreldre eller i større familier – med to eller flere barn – leve i relativ fattigdom.

Tradisjonelt familieliv er ikke lenger normen i England, Wales og Nord-Irland. Den vanligste størrelsen, av alle våre 9 609 000 husstander, er på to mennesker. Den nest vanligste størrelsen

er på én person. I en undersøkelse nylig kom det fram at gjennomsnittlig giftealder for kvinner i dag er på 30,8 år, en økning på litt over åtte år fra 1971, da gjennomsnittsalderen var 22,6 år. I 2017 var litt over halvparten av befolkningen (51 prosent) over 16 år i England og Wales gift.

Selv om det er grunn til å feire kvinnens framskritt i samfunnet vårt, må vi fortsatt jobbe for å hindre vold i hjemmet, forbedre livssituasjonen til mennesker som lever i fattigdom og støtte mennesker med fysiske og psykiske funksjonshemminger.

Selv om universitetene i Oxford og Cambridge ikke tillot kvinnelige studenter før 1920, er i dag over halvparten av alle bachelorstudenter der kvinner. De er bare i mindretall i realfag som vitenskap, teknologi, ingeniørkunst og matematikk.

Forventet levetid for kvinner i Storbritannia er 82 år.

Kommentar fra den norske komiteen: Dette avsnittet er ikke endret siden det ble skrevet for omtrent halvannet år siden. Det viser hvordan den britiske komiteen så pandemien da de skrev årets bønnedagsprogram. I mars 2020 erklærte Verdens helseorganisasjon at virussykdommen COVID-19 hadde feid innover minst 114 land og drept over 4000 mennesker. Man forsto snart at verden hadde en pandemi på hendene, forårsaket av et coronavirus. Viruset kom til Storbritannia, og i likhet med de fleste over hele verden, måtte innbyggerne isolere seg for å begrense spredningen av COVID-19. Det er mye vi ikke vet om pandemiens varighet, men vi vet med sikkerhet at verken vårt land eller verden generelt noen gang vil bli det samme.

6. Verdensbønnedagen i England, Wales og Nord-Irland

De tre stemmene fra England, Wales og Nord-Irland har gått sammen som en felles organisasjon for å presentere dette årets gudstjeneste for Verdensbønnedagen. Vi erkjenner våre forskjeller, men også det som forener oss. Våre naboer Skottland og Irland har begge sine egne komiteer for Verdensbønnedagen.

Under den internasjonale misjonskonferansen i Jerusalem i 1928 hørte den skotske kvinnen Grace Forgan om Verdensbønnedagen for første gang og tok med seg nyheten hjem til Storbritannia. Den første gudstjenesten ble holdt i 1930 i Skottland, etterfulgt av England i 1932, Wales i 1933 og Nord-Irland i 1943. De første gudstjenestene i England ble arrangert i London-området, og bølgen av bønn beveget seg gjennom Sør-England, helt til Wales.

På den tiden var det ikke like lett å reise som i dag, så det var mer fornuftig for kvinnene i England og Wales å danne sin egen nasjonale komité enn å slå seg sammen med Skottland. De to komiteene er fremdeles separate, men de har et godt forhold og utveksler ideer og møtes jevnlig med komiteen fra Irland.

Under andre verdenskrig følte kvinner trang til å komme sammen i bønn og fellesskap. I 1967, etter det andre Vatikankonsil, begynte også katolske kvinner å ta del i gudstjenesten. I England, Wales og Nord-Irland har vi nå om lag 3000 avdelinger som arrangerer over 4000 gudstjenester hvert år. I 2019 programmet trykket i 275 000 eksemplarer.

For tiden består den nasjonale komiteen for VBD av 18 ulike kristne kirkesamfunn. Vi gir over 40 bidrag til nasjonale og internasjonale veldedige organisasjoner. Vi støtter bønnepartnere i Albania, og sender jevnlig representanter på besøk til VBD-komiteen i Albania.

Vi evaluerer kontinuerlig det vi gjør, og tilpasser oss endringer i kommunikasjon og teknologi. Vårt kontor i Tunbridge Wells koordinerer distribusjonen av gudstjenestemateriell, inkludert aktiviteter for barn og ungdom. På nettsiden vår finner du informasjon om alt vi gjør. Vi legger også ut ting på Twitter og Facebook, og gleder oss over alle «treffene» vi får.

Vi opplevde et behov for å engasjere yngre deltakere, så derfor organiserer vi nå en årlig Y Pray-samling i mai, der yngre kvinner oppmuntres til å bli med oss på en helg med bønn, fellesskap og underholdning. Her er en tilbakemelding vi fikk av en av deltakerne, Gladys Kusiwaa:

«Jeg deltok på Y Pray i fjor, og jeg er glad for å kunne si at det var en herlig og nydelig opplevelse, der jeg fikk møte, lære av, ha fellesskap med og slappe av med andre kvinner fra alle samfunnslag. Det var svært rørende og inspirerende å kunne lytte til og dele våre livserfaringer. Talerne var glimrende, og budskapet deres har oppmuntret meg til ikke å gi opp, men fortsette med å hjelpe mennesker og forandre liv på alle de små måtene jeg kan. Selv om vi alle kom fra ulike kristne sammenhenger og menigheter, følte vi at vi trengte et avbrekk fra hverdagen, der vi kunne slappe av, reflektere og gjenoppfriske vår tro og vår vandring med Kristus.»